

CRAC de la setmana: Sílvia Ampolla versus Sílvia Lluís Poy

«PEP GIMENO ÉS EL «PARE DEL MEU CANTAR»»

Ja fa uns quants anys que conec a la Sílvia. El primer cop que la veig veure va ser a casa d'una amiga que tenim en comú, la seua «mana gran», com ella li diu, al cor del Delta de l'Ebre. Em va impactar el seu somriure, no és d'estranyar, és dentista. També em van impactar els seus ulls, uns ulls grans, intensos que intentaven retenir tot el que passava al seu voltant per transformar-ho amb paraules i música amb una veu, la seua veu, dolça que acaricia quan canta. És una dona de terra i mar, de les nostres terres, de la nostra gent, i que difon l'essència de la nostra cultura musical.

Més Ebre: Com i quan una odontòloga comença a sentir aquesta passió per la música tradicional i en fa una part de la seua vida?

Sílvia Ampolla: Va ser gairebé per casualitat; quan per fi estava instal·lada al meu nou pis de l'Ampolla i m'havia tret de sobre el pes de l'examen de les "opos", vaig interessar-me per anar a rondar i conèixer el poble, i vaig preguntar on podria trobar gent. Em van recomanar que anés a unes trobades on la gent canta i jo, que mai havia cantat, hi vaig fer cap, i em vaig quedar «prendada» de l'energia que es crea quan un grup de gent comparteix el cant i la música tradicional. Des de llavors, no he pogut deixar de cantar i fer música.

ME: la Jota i la Rondalla per tu.

SA: La Rondalla, pel que he pogut viure, és una part importantíssima de la nostra

tradició; és la melangia del passat per a les persones que recorden les antigues rondalles, i els cantadors avui l'hem fet molt nostra, ja que és la manera més alegre i propera de dir les veritats a la cara de la gent, i de la mà del nostre folklore.

ME: Ets una persona pròpera que de seguida caus bé a la gent. Tens facilitat per apropar-te a la gent. Això només succeeix amb la música?

SA: Diria que no. Sempre m'ha encantat la gent, va amb la meua manera de ser, i suposo que així ho expresso també quan canto o quan faig música, allà on estigui.

ME: Com a odontòloga, la teua professió. Aquí sí que xoca! Veure una dona dolça, sensible, tendra, en una professió que, sol espantar una mica... Ja saps, això d'obrir la boca i no poder parlar... Has cantat mai a un pacient?

SA: Encara no he cantat mai a la feina! Mai se m'hauria acudit, però gràcies per la idea! De fet, procuro separar el màxim possible la meua professió i imatge com a odontòloga de la meua vessant social i musical. Però la meua manera de ser, un poc despreocupada, em delata sovint.

ME: Un personatge important per tu. Pep Gimeno. Ha estat un abans i un després?

SA: Sens dubte. El Pep és el meu referent. No tan sols a nivell musical per la seua veu carregada de veritat i per la força que pren la terra on s'arrelen els seus cants, sinó que també és el meu referent humà. És per ell que ara jo canto, perquè havia passat un temps una mica desanimada d'aquest món del fol-

klòre, i el fet de conèixer-lo a ell i poder conviure amb ell i la seua rondalla em va carregar d'il·lusió, i em va donar una força molt gran per tirar endavant amb el meu camí. És el «pare del meu cantar», una gran persona a qui val molt la pena conèixer i escoltar sempre que es pugui.

ME: 6 veus per al poeta. Explica'm. Hi haurà continuació?

SA: Una de les experiències més enriquidores que recordo haver viscut! Va començar com un projecte de construir temes tradicionals amb les lletres de Vicent Andrés Estellés, partint de les experiències de cadascuna en el món de la música tradicional. La idea inicial era fer potser algun concert durant l'any Estellés al País Valencià...i vam acabar gravant un disc on ja s'ha esgotat la 2a edi-

ció i fent concerts sense parar des del 2013.

Va ser un honor molt gran ser una de les membres d'este projecte, i hi vaig aprendre molt, i alhora vaig tenir la satisfacció de poder-hi aportar ritmes i melodies de l'Ebre i dels meus amics dels Pirineus.

Però també és cert que el grup estava format per 5 dones valencianes i jo que era la «catalaneta» (i així em reconeix molta gent quan vaig per les terres valencianes), i amb el temps, els viatges pels concerts gairebé setmanals que hi teníem, els assajos, i les distàncies, van suposar un desgast important per mi, i alhora sentia la necessitat de «tornar a casa» i posar la meua energia en les cançons del territori, i apostar per un camí més proper i amb més identitat

ebreca.

ME: Quants instruments musicals toques? En quin et trobes més identificada?

SA: Bé, vaig començar a aprendre a tocar la guitarra per poder cantar i acompanyar-me, i vaig viatjar als Pirineus a aprendre percussions tradicionals (pandereta, pandero...). Quan vaig anar a viure a València, em vaig introduir en la rondalla tradicional, on he après a tocar ritmes tradicionals amb guitarra, guitarró i també he estudiat llaüt. Ara estic aprenent a tocar l'acordió diatònic, que m'encanta perquè pot fer melodia i acompanyament alhora. De tota manera, no em considero cap virtuosa de cap instrument. Sols he après el necessari per poder interpretar els temes que a mi m'agraden. El meu instrument preferit és el guitarró. Per la seua sono-

ritat, perquè és lleuger i còmode de tocar, i, sobretot, perquè he après a tocar-lo de la mà del millor guitarroner dels Països Catalans, el Vicent Carrasco, el meu mestre de corda tradicional.

ME: La improvisació en el cant.

SA: La improvisació és la millor manera de passar una bona estona! És molt divertit perquè mai saps on pots anar a parar, i sempre hi ha alguna sorpresa. A mi m'encanta, i crec que tothom podria provar-ho. Segur que tindríem alguna sorpresa.

ME: Els teus projectes

SA: Un que em fa especial il·lusió és estar recuperant la rondalla de corda de Paülis, el poble del meu pare i els meus iaïos. Estem fent assajos a l'antic bar del poble, que és de mons iaïos, i estem tornant a tocar com feien al poble fa més de 30 anys. Hem format la rondalla «Los Segadors de Paülis».

També estic en un projecte que crec que pot ser algo bonic... però de moment, no puc dir-ne res més. Espero que em concediu una altra entrevista més endavant, quan aquest projecte sigui ja una realitat, i vos ho explicaré amb tot tipus de detalls!

ME: Fet. I per acabar Sílvia, quin seria el missatge que a través d'una rondalla t'agradaria transmetre?

SA: Que som de les Terres de l'Ebre; que la nostra cultura és esta terra que ens estimem; que lo riu és vida, i que mos agermana, i així ha de ser sempre; i que, des del respecte, el saber escoltar, i l'alegria que ens caracteritza, mai deixarem de treballar per un present i un futur més digne per a estes terres.

Isabel Carrasco

SECCIÓ PATROCINADA PER:

648 16 65 27